
PLZEŇSKÝ AKORD

aktuální konzervatorní dění

2. číslo

ČERVEN 2022

Vážení čtenáři,
určitě vás překvapilo, že právě svíráte v rukou druhé číslo časopisu Plzeňský akord, neboť jste si na něj museli několik dlouhých měsíců počkat. Toto časové prodlení bylo způsobeno mnoha faktory, mimo jiné náročnou přípravou na maturitní zkoušky, které ovšem dopadly vskutku dobře, o čemž se budete moci sami přesvědčit. Věříme však, že jste i přesto zachovali našemu časopisu přízeň a s radostí budete listovat (nebo scrollovat) i tímto číslem.

Konec školního roku už se ne-návratně blíží a vy se s námi jistě rádi ohlédnete za tím, co přinesl. Mimo mnoha akcí, které se mohly uskutečnit bez jakýchkoli nepříjemných opatření, se podařilo, jak jsem již zmiňovala, dovést čtvrtý ročník k maturitě, za což byl jejich povedený maturitní ples více než příjemnou odměnou. Několik žáků se také úspěšně umístilo v literární soutěži Evropa ve škole, i jejich práce si v tomto čísle budete moci přečíst. Nebudete ale ochuzeni ani o rozhovor či ne jeden zdařilý sloh včetně těch maturitních.

Přeji všem příjemné léto strávené v klidu a s kvalitní četbou a děkuji za to, že máme pro koho psát.
Tereza Růžičková

Jedna bez druhé by byla naprosto ztracená

Viktorie Matoušková

(téma - Umění a příroda)

1. místo v celostátním kole EVŠ

Vždy jsem věřila tomu, že příroda a hudba jsou jako dvě nejlepší přítelkyně, které se drží za ruce a společně kráčí světem. Jedna bez druhé by byla naprosto ztracená, vzájemně a dokonale se doplňují a dokážou spolu vytvořit úsměvy lidem na jejich mnohdy i unavených tvářích.

Skladatelovo ucho, které vyrazí do přírody, se domů vrací s nepřeborným množstvím inspirace. Na cestě slyšelo zurčet a zpívat potůček, plný křišťálově čisté vody, kousek dál na něj zase udělal dojem kos, jehož zpěv ze všeho nejvíce připomínal zvuk příčné flétny. A ve chvíli, kdy se skladatel odvážil pokračovat v cestě, spustil se kolem něj přímo virtuózní koncert, ten nejkrásnější, jaký kdy měl tu čest si ve svém životě poslechnout.

Nebylo zapotřebí žádných houslí, flétny, klarinetu, trubky, ba dokonce ani klavíru. Celou tu symfonii dohromady vytvořilo pouhé slabounké šumění listů, zvukné šplouchání vody, dojemný zpěv ptáků, hučení větru, bzučení pilných včel. Všechny ty zvuky spolu ladily a zapadaly do sebe tak dokonale, že by jejich vyslechnutí potěšilo na duši a zahřálo u srdce snad i toho největšího necitu, natož pak citlivého skladatele, který byl v tu chvíli zmítán vlastními emocemi natolik, že se neodvážil ani nadechnout nebo se jen o centimetr pohnout.

Byl naprosto fascinován tou dokonalou harmonií, kterou příroda vytvořila a jež lahodila jeho uchu mnohem více, než kterýkoli symfonický orchestr.

Hudba neustávala, ba naopak

gradovala z líbezného piana až do zvukného a razantního forte. Postupně se totiž do celého díla začaly přidávat další hudební nástroje. Nejprve dešťové kapky, které bubnovaly o listy a doplnily tak orchestr o zvuk bicích nástrojů. Netrvalo to dlouho a v symfonii našly své místo i hromy, jež do rytmu hudby občas udeřily svým mocným hlasem. Koncert byl, dost možná nechtěně, doplněn ještě o jeden zvuk, který v původní partituře, podle níž se všechny nástroje přírody řídily, neměl co dělat. Byly jím skladatelovy kroky, klapající podpatky jeho bot, které se ze strachu z promoknutí ubíraly zpět k domovu.

Ještě týž večer, dokud měl náš začínající skladatel celé to mistrovské dílo v živé paměti, zanesl na papír všechny zvuky tak, jak je slyšel a jak si je pamatoval. Jedna nota po druhé se pomocí jeho pera rozvážně usazovala v notové osnově. Zvuk bzučících čmeláků dostaly na starost housle, zurčící potůček harfa, hromy dokonale napodobily bicí nástroje...

Když pak skladatel, nevyspalý po noci strávené prací, nesl své nové dílo na zkoušku orchestru, pocítil obrovskou radost a uvědomil si, jaké má štěstí, že díky přírodě mohl vytvořit tuhle krásnou symfonii. Avšak ve chvíli, kdy se křehká taktovka v rukou šikovného dirigenta rozkmitala a orchestr se podle jejích pokynů vrhl do hraní, si skladatel náhle uvědomil, že to nějak není ono. Ta hudba však zněla nádherně, byla to skladba plná radosti, smutku, nostalgie, hněvu i zoufalství. Nalezli byste v ní snad jakoukoli emoci, na kterou byste zrovna pomysleli. Něco jí ale chybělo! Neznělo to všechno zdaleka tak autenticky jako předšlý den, kdy mladému skladateli hudba vnikala do těla snad každou buňkou jeho těla.

Zavřel oči a alespoň ve své fantazii se pokusil představit si tu nádhernou krajinu, kterou předšlého dne viděl na své procházce. S úžasem si uvědomil, že jeho hudba tím najednou získala zcela jiný rozměr. Smyčce už nezněly jako dobře naladěné housle, které v rukou drží zkušený hudebník, mistr svého oboru, připomínaly teď opět bzučící včely, ani ta harfa už nebyla harfou, na místo toho jemného nástroje skladatel ve svých představách opět slyšel zurčící potůček.

Skladba skončila, nastalo ticho. Dlouhé ticho, které se neodvážili narušit ani hudebníci ani samotný skladatel. Ten, když své oči opět otevřel, si uvědomil tu sílu. Sílu hudby a sílu přírody. Vzájemně se doplňují, kráčí světem ruku v ruce a dokážou mnoha lidem vytvořit úsměvy na jejich unavených a ustaraných tvářích.

Inspirující příroda

Václav Strejc

(téma - Umění a příroda)

*čestné uznání v celostátním kole
EVŠ*

Cestuji vlakem, často a sám. Mám rád tu záplavu myšlenek, které mě dostihnou při výhledu z okna, zatímco ocelový oř uhání po kolejích, třpytících se v bronzovém svitu odpoledního slunce. Jedu již dlouho, a přesto mě monotónní rytmus jízdy stále neuspává. A tak sedím a má mysl se pohybuje na pomezí dvou světů: napůl v říši snů, tajemna a jakéhosi metafyzického rozpínání, které lze cítit, nikoli však popsat slovy, napůl v racionálním světě, který se mi postupně rozplývá. Jak se mě pomalu zmocňuje spánek, získává ten první svět nade mnou čím dál větší moc.

Dříve jasné siluety stromů míhající se za okny se mi najednou jeví spíše jako mlhavé stíny. Měděný svit podvečera, který měkce zahalil okolní kraj, ustal. Oř vběhl do lesa, jak se žene stále hlouběji, okolní stíny se přibližují více a více. Zprvu se dotýkají jen špiček mých bot, za chvíli mi ale sahají až po pás. Některé tancují na stropě svým rozvláčným, volným způsobem. Ve chvíli, kdy se jeden z nich dotkne mé hlavy, usínám. Pomalu se nořím do světa největších a „největkovitějších“ bytostí naší planety a do jejich společenství zatím nepoznaného a neprobádaného, jemuž si lidé navykli říkat les.

Stromy patří k velmi inteligentním, moudrým a rozvážným bytostem. Mají svoji specifickou řeč, kterou člověk jenom pomalu poznává. Tu a tam ke mně probleskne pramínek světla, jež se rozsvítí v jemném mechu, skrze škvíru v pootevřeném okně proniká vůně kapradí a mokrého listí. Na první

pohled tichý svět, uzavřený do sebe, který nám dá jen zřídka kdy dovnitř nahlédnout a v mnohém se pak liší od rozmanitých představ.

K usínajícímu uchu dolétl ptačí zpěv, který není vždy jen milostnou písní, jak se domníváme. Jindy rozverně tóny lehkosti se v mžiku dokážou rozplynout v nelibostném boji o území, jídlo, jistotu a bezpečí. Mezi stromy zazněl výstřel. Jak asi vypadá vnitřní svět toho, kdo vnesl výstřel a smrt do tichého míru lesa?

Příroda se člověku vzdaluje a těžko se jí divit. V naší posedlosti budoucností jsme docílili toho, že nám uniká mnoho krásy. Sníh za okny pro většinu z nás znamená mrzutost z uklízení, a nikoli požitek z jeho rozverného třepotání se v návalech větru, nebo tichého snášení se k zemi. Lidé, neumíte číst jeho výzvu ke zpomalení života, oddechu a tichého spočinutí? Kde je radost z onoho ticha, které je tak typické pro bílou krajinu? V listí a blátě vidíme špinavé boty. Dešť už k nám nemluví. Kde je ona moudrost starých Číňanů, kteří pod okna svých příbytků sázeli rostliny zázvoru s širokými listy, aby slyšeli hudbu dešťových kapek na ně dopadajících? Jen tak mimochodem: pod svými okny jsem si zasadil bergenií.

Víte, jakým štěstím a pocitem útulnosti mě vždy naplní krajina vrcholného podzimu, kdy na mě mocně dýchne první syrový vzduch, naplněný jakýmsi zvláštním steskem, jak mi naskočí mráz po zádech, když si vybavím dlouhé letní dny naplněné svobodou a vůní květů, pyšnicích se svými pompézními barvami? Chci se zase hrát a naplňovat svoji duši letním vláním louky. Louky, vlnící se jako moře. Příroda vždy inspirovala umělce k tvorbě jejich děl: vybavuji si verše Fráni Šrámka: „V

lukách je vlání na všechny strany, pokorně odevzdávání.“ A možná to samé vlání slyšel i Claude Debussy, když komponoval *Faunovo odpoledne*. Kdo ví?

Bůh nestvořil vesmír proto, aby mu člověk rozuměl. Bůh stvořil přírodu proto, aby ji člověk ctil a miloval, aby ji ochraňoval, vážil si jí a ona se mu za to odvděčí a bude zase užitečná jemu. Koho milujeme, toho poznáváme a toužíme s ním být nikoli proto, abychom od něj brali, ale proto, abychom věděli, jak a čím mu dělat radost, jak s ním žít a neublížovat, aby oběma bylo v jejich vztahu dobře, a jak mu pomoci, dostane-li se někdy do úzkých.

Člověk už odhalil na své matičce Přírodě spoustu věcí, ale stále jsou to jenom střípky. Jak s ní tedy žít v souladu a neublížovat jí? Pro mne je úplně stejná jako ta moje lidská maminka: starší a rozumnější, umí pohladit a ukonejšit, snaží se mě vést k moudrosti a lidskosti, ale když se vzpoužím, umí ušetřit i výchovný políček. Mám ji moc rád. A ty se neurážej, človče! Zamysli se nad svým životem! Vždyť aby ses choval důstojně člověka, nemusíš mít nutně nastudovanou geologii, ekologii, geofyziku či botaniku... Stačí, aby srdce zůstalo! Prozatím stačí mít ji rád a polehounku poznávat, jak ten, kdo ji tvořil, měl laskavost v očích a velký smysl pro detail a v neposlední řadě i velký smysl pro humor.

Když někdy vybočím ze své rovnováhy, z tolik potřebného klidu, najdu svůj tajný kousek lesa. Sednu si tam a začnu poslouchat jeho vyprávění. Věděli jste, že všechny bytosti žijí v jednotě přítomného okamžiku? I já si tam uvědomím onu jednotu, kdy naše duše splynou a já se stanu mohutným smrkem, stéblem trávy a měkouč-

kým mechem, šumějícím vánkem i plynoucím mrakem. Najednou jsem já a matka Příroda v jednotě. Najednou se cítím v klidu a bezpečí jako miminko v lůně své matky. Nestudoval jsem teologii a nejsem vyznavačem žádného náboženství, ale najednou vím přesně, kde je Bůh. A vám to prozradím: je všude, v každé části tohoto světa, v každé buňce, je ve mně. Z lesní studánky symbolicky naberu trochu pramenité vody do dlaní a zašeptám: „Díky, Bože, připíjím na život!“

Kam asi půjde moje duše, kam se zatoulají mé myšlenky, až železný oř vyjede z utěšující náruče lesa? Můj čas se nachýlil, oř zpomaluje a brzdí, já procítám a za chvíli zaznamenám nápis stanice České Budějovice. To vám mi ta cesta zase utekla!

III. kategorie (15 – 17 let)

Místo	Jméno *narozen(a)	Název práce	Téma	Adresa školy (kraj) jméno vyučující(ho)
1. místo	Viktorie Matoušková (17, 1. roč.)	Jedna bez druhé by byla naprosto ztracená	Umění a příroda	Konzervatoř, Kopeckého sady 10, 301 00 Plzeň (Plzeňský) Mgr. Monika Chochofoušková
2. místo	Tamara Simeťová (17, sexta)	Nepřímá úměra, Funk, Nadbytek (poezie)	Udělej to úsporně	Všeobecné a sportovní gymnázium, Pivovarská 69, 385 01 Vimperk (Jihočeský) Mgr. Jana Tláskalová
3. místo	Marie Kukačková (17, 3. roč.)	Dopad do měkkého	Městské zahradnictví	Všeobecné a sportovní gymnázium, Pivovarská 69, 385 01 Vimperk (Jihočeský) Mgr. Jana Tláskalová
Čestné uznání	Václav Strejc (17, 1. roč.)	Inspirojící příroda	Umění a příroda	Konzervatoř, Kopeckého sady 10, 301 00 Plzeň (Plzeňský) Mgr. Monika Chochofoušková
Čestné uznání	Eliška Hájková (15, kvinta)	Na farmě	Den na farmě	Gymnázium, Legionářů 402, 261 01 Píbram (Středočeský) Mgr. Alice Matulová

Konzervatoristé přednesli své příspěvky v rámci Letnic umělců

Plzeňské Letnice umělců jsou každoročním festivalem duchovní kultury, jenž v sobě jedinečným způsobem propojuje svět umění a poselství víry. Má za sebou více jak desetiletou tradici a stal se již pevnou součástí plzeňského kulturního života. Nad 12. ročníkem Letnic umělců, který v Plzni potrvá do 9. června, převzali patronát plzeňský biskup Tomáš Holub a náměstkyně primátora města Plzně Mgr. Eliška Bartáková.

Dne 2. 6. 2022 v 17.00 hodin se žáci konzervatoře zúčastnili podvečerního čtení a hudby v překrásné kapli sv. Barbory ve Františkánské ulici v Plzni. V rámci oficiálního programu Letnic umělců tak zazněly příspěvky žáků na téma Naděje s překrásným hudebním doprovodem Johanky Svobodové.

Pohádka o kamínku jménem Naděje

Anna Petříčková, 1. ročník

Na celém světě se jen jediný kamínek jmenoval Naděje, i když zpočátku sám vlastně nevěděl, proč se tak jmenuje. Byl to krásný nazelenalý křemen, tak světle zelený jako když na jaře vyrostle nová tráva. Ten kamínek už toho dost viděl. Když někomu padl do oka a ten ho sebral ze země, z pařezu nebo třeba lavičky, kde ho posledně někdo zapomněl, strčil si ho do kapsy a kamínek cestoval s ním.

Jednou se tak kamínek nesl v kapse nějakého človíčka a najednou hup! A už se kutálel přes kořeny dolů a dolů, až nakonec zahučel do lesního jezírka, až ho to zastudělo. Tam se brouzdala jedna modrooká dívka. Měla vlasy spletené do dvou pevných copů, které se jí pohupovaly na zádech. Jak kamínek spadl do vody, udělalo se na hladině spousty kruhů, a tak se dívka zašla podívat, co se to tam děje.

Udiveně nakrčila čelo a shýbla se pro kamínek, důkladně si ho prohlédla, povytáhla obočí a rozesmála se.

„Čemu se to ta cácorka tak chechtá,“ pomyslí si kamínek. A copatá holka se smála dál. Vždyť konečně narazila na něco, co jí dnešní den rozesmálo. Díky tomu si ale vzpomněla na své trápení a smích jí zase přešel. Myslela na to, jak moc jí chybí kamarádi ze staré školy a že si v novém městě asi už žádné nenajde. Zajímalo jí, jestli na ni její kamarádi zapomněli a zda i bez ní chodí na jejich tajné místo pozorovat ptáčky. Po chvíli to už nevydržela a musela své trápení povědět tomu krásnému kamínku, který právě našla. Kamínek mlčky naslouchal a začalo mu být dívence líto. Zavzpomínal, jak i on měl dobré

kamarády, jak byli stejně zelení a také tak křemičítí.

Když v tom se to stalo! Dívence z toho ukápla slza a jediné, co si přála, bylo, aby si našla znova tak dobré kamarády a nemusela se tu brouzdat v lesním jezírku sama. S tím přáním vyhodila kamínek do vzduchu tak nejvýš, jak dokázala. Čekala, že kamínek zase spadne do vody, jenže on ve vzduchu najednou zazářil a... byl fuč. V té chvíli ještě ani dívka, a dokonce ani samotný kamínek nevěděli, že to rozhodně není ledajaký kamínek. Byl totiž kouzelný, byl to kamínek Naděje. Jeho osudem bylo pomáhat: dával lidem naději. A tak se také stalo.

Neuběhl ani měsíc a dívka už měla partu kamarádů, se kterými chodívala na tajné místo k jezírku, smála se s nimi a vyprávěla jim právě tento příběh o kamínku Naděje.

ROZHOVOR S PROF. MI-CHALEM SEDLÁČKEM

Předně bych Vám chtěla pogratulovat ke krásné pozici koncertního mistra PKF! Jaké z toho máte pocity? Už se těšíte na novou koncertní sezonu?

Děkuji, Terezko. Než jsem nastoupil do Plzeňské filharmonie, snažil jsem se do PKF chodit na výpomoc co nejčastěji. Každý koncert s tímto tělesem a s jeho šéfdirectorem Emmanuelem Villaumem byl pro mě obrovským zážitkem a inspirací do mé další práce. Když se naskytlá příležitost stát se součástí tohoto orchestru, navíc na pozici, kterou zastává můj velký vzor Jan Fišer, neváhal jsem. To víte, příprava na takový konkurz v době, kdy je člověk plně pracovní i rodinně vytížen, to není žádný med. Ale snad se to tedy zdařilo ke spokojenosti všech. Na sezónu se obrovsky těším, zároveň ale mám velký respekt. Čekají mne různorodé projekty a ta pestrost je pro mě jedním z největších lákadel a výzev.

Koncertním mistrem Plzeňské filharmonie jste se stal už v roce 2016. Máte s tímto orchestrem kromě mnoha odehraných koncertů i nějaké jiné zážitky?

Plzeňské filharmonii jsem vděčný opravdu za mnohé. Mé první kontakty byly přes dědečka, který byl dlouholetým koncertním mistrem. Následovalo několik sólových koncertů (např. jsme si společně troufli zahrát 4. koncert N. Paganiniho) a spolupráce jako výpomoc v 1. nebo 2. houslích. Ano, tady se dá zmínit ne jeden zážitek spojený především se zájezdy. Ať už šlo o zájezd do Zaragozy, kde jsem jaksi, pod vlivem nadšení z probíhající noční atmosféry,

nestihl odjezd busu na generální zkoušku, či případné zájezdy na filmové projekty, při kterých se rozbíjel jeden autobus za druhým. V kolektivu tvůrčích lidí, se kterými jste v každodenním kontaktu, zažijete opravdu hodně legrace, absurdních situací i samozřejmě stres a nepříjemnosti. Jako například, když několik hodin před koncertem zkolabuje dirigent. Je prodaných 15.000 vstupenek a vy jaksi cítíte, že vystoupení musí proběhnout. Nebojte, nakonec jsem nemusel dirigovat.

A co Vaše pedagogická dráha na konzervatoři? Baví Vás učit? A jací jsou Vaši studenti?

Spolupracovat s lidmi mě baví, cítím se lépe ve společných projektech, než když hraju sám za sebe. Učení byl můj sen a mega výzva. Neučím zas tak dlouhou dobu a tak musím říct, že prozatím je kterýkoliv můj student výjimečný exemplář. Mým cílem je, aby studenti cítili, že jsme v tom společně a že hudba a její tvoření je nenahraditelný zážitek.

Váš tatínek je houslař, tudíž jste tento nástroj jistě držel v ruce už jako dítě. Ale přesto se zeptám – chtěl jste někdy nechat houslí a hrát na něco jiného?

Těžko se na tuto otázku odpovídá. Byl jsem do hry vržen ve svých čtyřech letech, protože můj bratr začal v tu dobu hrát. A já chtěl samozřejmě taky. A, snad to nevyzní špatně, pak už nebylo úniku. Když jsem byl na konzervatoři, hodně se mi líbilo hrát na klavír. Ale koordinace rukou byla mizerná, levačka strašně líná, takže tato kariéra se nerozvíjela. Propadl jsem ovšem smyčcovému kvartetu, který mě nejvíce zformoval a celá má profesní kariéra se kolem to-

hoto žánru točí. A troufnu si říct, že je to velká škola života!

Konzervatoř loni oslavila šedesáté narozeniny. Máte pro ni nějaký speciální vzkaz či přání?

Obdivuji elán a nadšení pana ředitele Miroslava Břejchy, který školu vede tak, aby byla konkurenceschopná. Přál bych Plzeňské konzervatoři, aby měla dostatek a ideálně i přebytek studentů v klasičtých oborech (smyčcové a dechové nástroje) a byla tak skvělým zdrojem mladých nadšených muzikantů, kteří budou plnit české orchestry (především samozřejmě Plzeňskou filharmonii), případně budou vychovávat další a další generace lidí, kteří budou pozvedávat kulturní dění v našem kraji i jinde.

Michal Sedláček
(1987, Plzeň)

Vystudoval na Pražské konzervatoři a Akademii múzických umění v Praze pod vedením profesora Jindřicha Pazdery. V roce 2003 mu byl umožněn letní prázdninový pobyt v Meadowmount school of music v Americkém státě New York, kde studoval u Stephen Shippse. Od roku 2005 se pravidelně účastnil Mezinárodní hudební akademie v Plzni, zde následně v letech 2009-2011 působil jako asistent pedagogů. Absolvoval masterclassy u různých světo-

vých houslistů, jako je Ilya Kaler, Rodney Friend, Ulf Hoelscher, Ruggiero Ricci. Dlouhodobě spolupracuje s klavíristou Maximem Averkievem. Mezi největší společné dokončené projekty patří natočení kompletního díla pro housle a klavír Franze Schuberta v Českém rozhlasu Plzeň. V roce 2007 obnovil tradici Sedláčkova kvarteta, kde zastává pozici primária. Tento soubor vydal již 3 CD, převážně s díly českých autorů 20. století a pro Český rozhlas natočil kompletní kvartetní dílo V. J. Veita, K. B. Jiráka, Lukáše Sommera a skladby dalších autorů (např. J. Temla, J. Gemrota, Ph. Glasse).

V srpnu roku 2016 se stal koncertním mistrem Plzeňské filharmonie, s níž provedl také např. houslový koncert P. I. Čajkovského, 4. koncert N. Paganiniho, 2. koncert B. Martinů nebo koncert Slavomíra Hořínky. Před tím krátce působil ve stejné funkci v Karlovarském symfonickém orchestru. Od roku 2018 pedagogicky působí na Konzervatoři v Plzni.

Hraje na nástroj svého otce, houslaře Petra Sedláčka. Má dva syny, Oskara a Huberta.

MATURITNÍ SLOHY NAŠICH ŽÁKŮ

Mám odvahu jít za svým cílem?

N. Dvořáková

Celý život jsme stavěni do situací, ve kterých se musíme rozhodnout, zda půjdeme rovně, zkratkou, oklikou, anebo zůstaneme stát. Ať tak či onak, všechny cesty potřebují jistou dávku něčeho, co ne každý má v sobě po hromadách, ale minimálně špetku vlastní.

Odvaha – ctnost anebo bláznovství? Právě teď se choulím do klubička a přemýšlím, jestli mám dostatek sil a odhodlání dokončit, o co se poslední čtyři roky svého života snažím. Mám strach. Ale není snad přirozené se bát? A není naprosto normální pochybovat o svých schopnostech? Tisíckrát vám může někdo vykládat, jak jste úžasní a skvělí, ale dokud si to sami nepřipustíte, neuvěříte. Je snad strach překážkou pro načerpání potřebné odvahy? A nebo je to právě překonaný strach, co odvahu posiluje? Možná musí být člověk trochu blázen, aby se nebál jít přesně tam, kam chce. Snad kdybychom nebrali život tak vážně, dokázali bychom si užívat každého dne a bezhlavě se pouštět do všech světových stran. Jenže to není tak jednoduché, že?

Mám odvahu jít za svým cílem? Ta otázka mě teď pálí na hrudi jako letní slunce. Říkám si, jestli nejde opravdu o nedostatek odvahy, co mi brání jít kupředu. Co když je odvahy dost, ale pravým důvodem je neschopnost vykročit vstříc nejistému cíli? Pochybuji snad právě o něm? Ano. Nejistota. Tak skličující a mučící, že kalí zdravý rozum a přináší do života temnotu a strach. Vidíte to? Jsem opět u strachu. Zdá se, že je vše dokonale propojené. Ani se tomu

nedivím. Ale co teď s tím?

Mám strach, jsem plná nejistoty, ale věřím ve svou pevnou vůli. Bude to stačit, abych vyrazila vpřed za svým cílem? Dokážu zahodit všechny zbytečné pochybnosti a zkusím jít tam, kam mě srdce táhne? Odvahu mám a třeba jsem i trochu blázen. Tak já tedy jdu. Držte mi palce. Snad se jednou potkáme u cílové čáry.

Chvilí, na kterou nikdy nezapomenu

T. Růžičková

Chvilí, na něž asi nikdy nezapomenu, se mi vybavilo několik. V myšlenkách jsem přeskakovala od jedné k druhé, od smutné k veselejší, až mi zůstala jen jedna jediná, na niž opravdu zapomenout nelze.

Bylo horké léto, polovina července. Slunce konejšivě hrálo, ale chvílemi se svými paprsky až nepříjemně vrývalo pod kůži. Nad hlavou mi vesele poletovali ptáci a zpívali své půvabné árie. Den jako stvořený k odpočinku. Jelikož jsem ale byla táborovou vedoucí, musela jsem blaho dětí upřednostňovat před svým. Přestože vidina procházky v lese byla mnohem lákavější než křik mých svěřenců, přestala jsem myslet na nevolnost, která mě zrovna sužovala, a snažila se soustředit na dětské hlasy. Z větší dálky totiž připomínaly onen radostný zpěv ptáků, který mě tolik uklidňoval.

Před obědem konečně přišla chvíle zaslouženého oddechu, a tak jsem se nepozorovaně vytratila do lesa. Zatahlo se, slunce se schovalo za mraky a místo bodání paprsky jen příjemně hrálo. Posadila jsem se a opřela hlavu o starý vrásčitý strom. Zhluboka jsem se nadechla teplého lesního

vzduchu a zavřela oči. Kolem mě neklidně cupitali mravenci, kteří asi chystali něco dobrého k obědu. Zprvu jsem se neodvážila je rušit byť sebemenším pohybem, ale jen co pilní kuchařici odcupitali o kus dál, sáhla jsem do batůžku a vytáhla Bibli.

Hluboké ticho jen občas narušilo šustnutí stránky. Neslyšela jsem ani děti, dokonce ani zpěvavé ptáky, jen svůj vlastní dech. Připadalo mi, jako by mě Bůh objímal. Všude kolem mě se totiž pyšnily vysoké smrky, jejichž kořeny vyčnívaly na povrch. Pohládila jsem strom, o nějž jsem byla opřená, a znovu se zaposlouchala do toho kouzelného ticha. Opět jsem nasála čerstvý letní vzduch a náhle ucítila neuvěřitelnou vůni. Tak přece je les pánem všeho krásného...

Ten den jsem poprvé poznala, jak sladce voní les. Nikdy předtím jsem nebyla tolik vděčná za tichou, krátkou chvíli o samotě.

Křest knihy *Orbis poeticus* Evy Válkové s ilustracemi Milana Bauera

Ve čtvrtek 21. 4. 2022 pokřtil v Obřadní síni plzeňské radnice novou knihu *Orbis poeticus* primátor města Plzně Pavel Šindelář. Autorkou básní je lékařka Eva Válková, její poezii doplňují ilustrace plzeňského rodáka Milana Bauera. Knihu vydalo nakladatelství KONIÁŠ.

Křest knihy doplnila recitací veršů Evy Válkové žákyně 1. ročníku plzeňské konzervatoře Barbora Čmolíková a hudební vystoupení kytaristy Jana Irvinga, který patří ke generaci úspěšných českých kytaristů, jež absolvovali Pražskou konzervatoř na přelomu 70. a 80. let dvacátého století.

Eva Válková (1953) se narodila v Ústí nad Labem, vyrůstala v Českých Budějovicích. V devatenácti letech odešla do Plzně, kde vystudovala Lékařskou fakultu Univerzity Karlovy. Pracuje jako psychiatrička v nemocnici v Dobřanech, kde poznala arteterapeuta Ferdinanda Kukala, se kterým 13 let spolupracovala, vytvářela slovní ilustrace k jeho obrazům. Ten ji seznámil se surrealistickým básníkem Karlem Šebkem, se kterým psala společné básně – jejich část byla vydána pod názvem *Ani hlt motýla* v edici *Tvary* (1995). Vlastní básně publikovala časopisecky v *Hostu*, *Tvaru* a *Plži*, v samizdatových sbornících *Doutník* a knižně v antologii surrealistické poezie *Letenka do noci* (Petrov 2004). V roce 2011 obdržela čestné uznání *Ceny Bohumila Polana*.

Plzeňan Milan Bauer (1960) zaujal odbornou veřejnost osobitým stylem, který se vyznačuje zejména detailním propracováním námětu, Ústředním motivem bývá často starodávná technika. Grafiky Milana Bauera vznikají převážně technikou leptu, ale i dalšími hlubotiskovými technikami, které jsou poměrně technicky náročné a mezi znalci i ceněné. Jeho grafiky a ex-libris jsou ozdobou soukromých sbírek i muzeí v Česku i ve světě. Milan Bauer se také zabývá úpravou knih a časopisu *Vítaný host*.

MATURITNÍ SLOHY NAŠICH ŽÁKŮ (pokračování)

Mám odvalu jít za svým cílem?

A. Štěpánová

Jako malá jsem se všeho bála. Když na mě promluvil někdo dospělý, schovávala jsem se mámě za sukni a odmítala odpovědět. Začala jsem chodit do školy a trvalo mi dva měsíce, než jsem zvládla číst nahlas před ostatními spolužáky. Není proto divu, že jistá ustrašenost mě provázela celým mým dětským životem. Co ale člověk musí podniknout, aby strach překonal? A jak najít odvalu jít si za svým cílem?

Kvůli nedostatku odvahy přicházíte o obrovskou spoustu věcí. Když jsem poprvé měla jít na sjezdovku lyžovat s rodiči a kamarády, hystericky jsem plakala a zapřísahala se, že nikdy na lyže ani nestoupnu. Jakmile mě ovšem táta po dlouhém přemlouvání chytil za ruku a sjeli jsme kopec spolu, nikdo mě už ze sjezdovky nedokázal dostat. A tak jsem zjistila, že nejdůležitější je udělat první krok, učinit první rozhodnutí. Co když ale člověk nemá nikoho, kdo by mu podal pomocnou ruku? Co když si připadá, že je na všechno sám?

Cesta k odvaze je dlouhá a trnitá. Důležité je neklást sám na sebe přílišné nároky a začít krůček po krůčku. Nejprve zkoušet být odvázný v malých věcech, dát si třeba v restauraci jídlo, u kterého si nejsem jistý, zda mi bude chutnat. Když mi pak opravdu nezachutná, nenechám se tím odradit, alespoň mám novou zkušenost. Myslím si, že s tímhle přístupem člověk dokáže, co si jen usmyslí.

Největší inspirací je mi moje maminka. Není jednoduché učinit po padesáti letech zásadní roz-

hodnutí, které vám život změní od základů. Maminka se rozhodla jít za svým snem, nebála se a jejím cílem se stala fyzioterapie. Teď už má sedmým rokem svou vlastní praxi a nikdy nebyla spokojenější.

Neustálým strachem člověk sám sobě ubližuje a upírá si mnohé životní radosti. Když ale nechá věci plynout, nebrání se novým zážitkům a usiluje o svůj cíl, nemůže udělat chybu.

Milí maturanti,

po dlouhé covidové době jsme se opět dočkali důstojného rozloučení s maturitním ročníkem. Víím, kolik práce se skrývá za uspořádáním maturitního plesu i jak finančně náročné to v současné době je, zejména když ples organizuje pouze jediná třída.

Už jste vážně dospělí, protože jste i ples zoládli na jedničku! Děkuji za milý večer plný hudby, tance a úsměvů, úžasné předtančení maturantů pod vedením Natálky Dvořákové, krásné kytice pro pedagogy, bohatou tombolu i moc hezky zpracované půlnoční noviny.

Jsem ráda, že se s Vámi ještě neloučíme, protože většina z Vás pokračuje v 5. a 6. ročníku na konzervatoři. Tak „hurá“ na zasloužené prázdniny a bude mi ctí se s Vámi potkávat i v dalších letech.

Monika Chocholoušková

KONZERVATOŘ PLZEŇ SLAVÍ 60. VÝROČÍ ZALOŽENÍ

Program oslav 60. výročí založení Konzervatoře Plzeň

PÁTEK 24.6.2022

18:00 hod., Malá scéna DJKT (Nové divadlo)

POCTA SEDMDESÁTKÁM

Slavnostní muzikálové představení

Studenti plzeňské konzervatoře, obor Muzikálový zpěv, představi v koncertní verzi známé skladby ze čtyř muzikálů sedmdesátých let. Zazní písně z muzikálu Chicago, Sugar, Šumař na střeše a Pomáda.

Režie: Lukáš Ondruš

Choreografie: Pavel Klimenda, Martin Šinták

Hudební nastudování: Pavel Kantořík

Scéna: Ondřej Bryna

Kostýmy: dílny DJKT

Pěvecká spolupráce: Soňa Hanzlíčková, Jan Ježek, Stanislava Topinková Fořtová, Venuše Zaoralová Dvořáková

Klavírní spolupráce: Jan Braun, Jan Sedláček

Vstupenky v ceně 149,- Kč v prodeji na adrese https://1url.cz/@pocta_sedmdesatkam

SOBOTA 25.6.2022 - HLAVNÍ DEN OSLAV

"Den otevřených dveří"

ve všech budovách Konzervatoře Plzeň

Kopeckého sady 10 (10:00 - 15:00)

příjezd, setkávání a registrace absolventů (k dispozici občerstvení)

Husova 30 - Dům hudby (10:00 - 14:00)

prohlídka budovy, koncert klavírního oddělení v sále v 11:00 a 13:00 (k dispozici občerstvení)

Tylova 15 (10:00 - 14:00)

prohlídka nově zrekonstruované budovy, koncert muzikálového oddělení v sálku v 11:00 a 13:00

15:00 hod, Velký sál Městanské besedy v Plzni

SLAVNOSTNÍ KONCERT K 60. VÝROČÍ ZALOŽENÍ ŠKOLY

Antonín Dvořák - Symfonie č. 9 e moll „Z Nového světa“, Op. 95

Symfonický orchestr složený z absolventů, pedagogů a studentů školy diriguje Jiří Štrunc

Předávání maturitních a absolventských vysvědčení

Vystoupení Big bandu Konzervatoře Plzeň - umělecký vedoucí Petr Mráz

Vstupenky v ceně 210,- Kč v prodeji na adrese: https://1url.cz/@slavnostni_koncert

Po koncertě zajištěna restaurace **Za oponou** (vnitřní i venkovní prostory, kapacita 400). Restaurace se nachází v budově Nového divadla, připraveni jsme i na déšť :-). Těšíme se na všechny absolventy, pedagogy současné i minulé i všechny současné studenty.

NEDĚLE 26.6.2022

20:30 hod., Státní zámek Kozel

PAULINE VIARDOT: POPELKA

Slavnostní operní představení

hudební nastudování a dirigent: Vit Aschenbrenner

hudební doprovod: Eva Vimrová

režie: Jakub Hliněnský

choreografie: Martin Šinták

scéna a kostýmy: Jan Levý

Vstupenky v ceně 200,- Kč v prodeji na adrese: https://1url.cz/@pauline_viardot_popelka